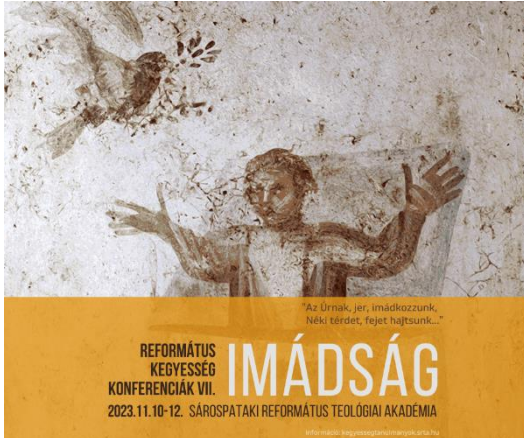

Református kegyesség konferenciák VII.

IMÁDSÁG

2023. november 10-12., Sárospatak

„Az imádkozás legelső tiszted keresztyén ember, mivel anélkül egyéb tiszteidben illendőképen el nem járhatsz. Azért nincsen egy keresztyéni tiszt sem, amelyre több felől serkentetnél és köteleztetnél, mint az imádkozásra.”

(Szikszai György: *Keresztyéni tanítások és imádságok*, 1785.)

Ezekkel a gondolatokkal kezdi Szikszai György híres könyvét, melyet az utóbbi két évszázad talán legfontosabb református kegyességi irodalmaként tartunk számon, s amelyet ma is haszonnal forgathat mindenki, aki az

imádság – illetve tágabban: a kegyesség, vagyis a református keresztyén hit hétköznapi rutinokig ható megélésének – kérdéseiben eligazítást keres. Az idézet persze megtévesztő. Aki nem olvassa tovább a szöveget, s a református kegyességgel kapcsolatban esetleg csak a forgalomban lévő közhelyek segítségével tájékozódik, könnyen azt hiheti, hogy lám, itt is valami rideg, kötelesség-vallásosságról van szó, ami idegen a ma emberétől. Igen, az “Öreg Szikszai” nem könnyű olvasmány, belebotlik a szemünk és azt gondoljuk, hogy nem tud számunkra sokat mondani, hiszen olykor a nyelvét is alig érteni, nem tud kapaszkodót adni az élet megrázkódtatásaiban, hiszen egy kétszáz esztendővel ezelőtti világ viszonyaira reflektál, nem tud irányt mutatni az Istennel, az embertárssal, a teremtettséggel való egység – vagyis a kortárs spiritualitás – megélésének kérdéseiben, hiszen a szöveg egész-sége, kerek-sége, összefüggérendszer-e nem illik a mi töredezetett világunkhoz. Aki azonban elkezd olvasni Szikszai tanításait és imádságait, előbb-utóbb valahogy mégis megérzi, hogy a barokkos nyelv, a feudális viszonyokra reflektáló világkép mögött itt valami hús, tiszta forrásra talált.

Az imádság és imádkozás református gyakorlatának azonban nem Szikszai az egyedüli forrása. Közben keressük azt, hogy reformátusként “itt és most” hogyan tudjuk egyénileg és közösségekben is érvényesen – vagyis például nem valami egyházművészeti múzeum idegen és egzotikus gyakorlatot bemutató archív filmfelvételéhez hasonlóan – megélni az Istennel való kapcsolatnak ezt a legelemibb és legfontosabb módját vagy formáját, azt is keressük, hogy hogyan tudunk térben és időben egymáshoz, a szentek közösségéhez kapcsolódni. Keressük a közös de mégis saját szavakat és mozdulatokat, s közben feltesszük magunknak – vagy felteszik nekünk mások – a kérdést: mitől református az, amit csinálunk? Énekeskönyvi és liturgiai reformok sodrában, miközben látjuk, hogy “A Református Kegyesség” imádsággal kapcsolatos – tényleges vagy csak elgondolt, netalán kitalált – hagyományait akár az egyházon belül is mennyi kihívás éri, mennyi eltérő gyakorlat alakul ki és mögöttük mennyi eltérő teológiai megfontolás és világvélemény sejlik fel, talán érdemes ismét, és átgondoltan, különböző felekezeti tradíciók és tudományos diszciplínák felől feltenni a kérdést: mi is számunkra az imádság? Mit jelent ennek református módja? Mi az, ami speciálisan a mienk, mi az, ami összeköt bennünket a keresztyénség egész közösségével?

Konferenciánk erre tesz kísérletet. Célunk nem annyira a válaszok, mint inkább kérdések megfogalmazása, irányok, perspektívák megmutatása, s mindezt a Református kegyesség konferenciák sorozatában megszokott módon: ökumenikusan és interdiszciplinárisan, az imádkozó közösséggé formálódás vágyával és igényével tesszük.

„De oh én nyomorult, erőtlén ember! Csak arra sem vagyok magamtól alkalmas, hogy Szent Felségednek illendőképen imádkozhassam, a Te énhozzám való jóvoltodért illendőképen hálát adhassak, kegyelmedért és szabadításodért illendőképen esedezhessem, ha csak arra is Te magad a Te kegyelmed által alkalmatossá nem teszel engem. Sőt jóllehet oly nagy szükségem van a Te kegyelmedre és áldásodra, segítségedre és szabadításodra, hogy anélkül egy szempillantásig sem lehetek boldog, mégis sokszor rest és szunynyadozó, kedvetlen és buzgóság nélkül való vagyok, mind a szükséges jókért való esedezésben, mind az elvett áldásokért való hálaadásban.

Kérlek azért Téged, óh kegyelemnek Atyja, irgalmas Úr Isten, segéljed a Te kegyelmed által ezt az én fogyatkozásomat és tehetetlenségemet, hogy a Te szent nevedet illendőképen tudhassam segítségül hívni és dicsőíteni. Cselekedjed, hogy a Veled való lelki társalkodásban nagyobb-nagyobb lelki gyönyörűséget találhassak és hogy a Te szent nevednek imádása, dicsőítése és segítségül való hívása legkedvesebb munkám és foglalatosságom legyen. Vedd el az én szívemnek természeti restségét és hidegségét és gerjeszd fel s neveljed abban az olyan igaz és valóságos buzgóságnak tüzeit, amelyből jóillatú füst menjen fel Teelődbe.”

A konferencia nyilvános, de regisztrációhoz kötött. A jelentkezők számára szállást korlátozott számban tudunk biztosítani. További információk, regisztrációs űrlap a

kegyessegtanulmanyok.srta.hu

oldalon érhető el.